

[Ministeren for Sundhedsvæsen.]

overhovedet ikke nævnt nogen Læge udover dem fra Seruminstittuttet, som deltog i private Medicinfabrikkers Virksomhed og var økonomisk interesserede i disse, men jeg kan fuldkommen slutte mig til Betænkningen fra Udvalgets Flertal med Hensyn til, at dette er en overordentlig betænkkelig Sag, og det kan jeg sige af mangeaarig Erfaring som Læge og navnlig som Læser af medicinske Tidsskrifter. Jeg læser i Aarenes Løb mange baade inden- og udenlandske medicinske Tidsskrifter, og det gælder meget ofte, at man i disse Tidsskrifter støder paa Artikler, som faar en til at stille det Spørgsmaal: Er det en Videnskabsmand, der som Videnskabsmand har skrevet denne Artikel, eller er det en Videnskabsmand der som lønnet Medarbejder i en Fabrik har skrevet denne Artikel? Jeg kan forsikre det ærede Medlem Fru Elna Munch, at der finder i høj Grad Reklame Sted ved Hjælp af Læger, der er ansat paa Medicinfabrikker, og jeg tror, det ærede Medlem Fru Elna Munch vil forstaa, at det er ganske overordentlig uheldigt, naar almindelige praktiserende Læger altid skal staa usikre overfor det Spørgsmaal, naar de læser en Afhandling: Er det en Reklameafhandling, eller er det en videnskabelig Afhandling, som vi kan stole paa? Jeg er derfor fuldkommen enig med Udvalgets Flertal, naar det foreslaar, at hele dette Spørgsmaal gives til Overvejelse i den Kommission, der er nedsat for at undersøge Lægers Retsstilling. Jeg synes, det er en meget klog Løsning, og jeg kan tilsige Udvalgets Flertal min Medvirken til, at denne Sag bliver oversendt til denne Kommission.

Med disse Ord tror jeg, jeg kan slutte det, jeg gerne vilde sige, men jeg vil endnu en Gang henstille til de to Mindretal, om de ikke, da det drejer sig om saa forholdsvis faa Ændringer fra Flertallet, her ved anden Behandling eller eventuelt ved tredje Behandling kunde tænke sig at stemme for Flertallets Forslag. Jeg kan forsikre de to Mindretal, at der ikke vil ske nogen Skade paa hæderligt ledede Medicinfabrikker her i Landet. Disse Medicinfabrikker vil eventuelt, hvis de holder deres Priser alt for opskruede, paa visse Omraader kunne faa en Konkurrence, men vi véd da allesammen, at Konkurrence ved Løsningen af vigtige Opgaver kun kan virke fremmende. Og saa vil jeg bede de to Mindretal huske, at det drejer sig om en Gruppe Patienter, nu forholdsvis faa, om nogle Aar maaske mange Tusinde, som ved at dette Lovforslag gennemføres kan opnaa at faa det Præparat, der er fuld-

kommen nødvendigt for Opretholdelsen af deres Liv, til en Pris, der for dem er overkommelig.

Weygaard: Naar det ærede Medlem Hr. Hendriksen anfører, at det havde været rimeligt, at Lovforslaget blev taget tilbage, efter at Apotekerforeningen havde tilbudt at udlevere Præparaterne uden Avance, vil jeg gerne paa Foranledning deraf med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Par Linier . . .

Formanden: Jeg henstiller, at man nu ikke læser saa meget op. Vi har endnu en Sag paa Dagsordenen, der skal behandles, og jeg maa derfor henstille til følgende Talere at fatte sig saa kort som muligt.

Weygaard: Det er kun to Linier af en Skrivelse af 28. Februar fra Apotekerforeningen til Udvalget:

„For at undgaa en mulig Misforstaaelse, tillader jeg mig at gøre opmærksom paa, at det Tilbud, jeg paa Apotekerforenings Vegne har fremsat over for det ærede Udvalg om Udlevering af Insulin og Leverpræparater uden Avance, selvfølgelig er sket under den Forudsætning, at Lovforslaget i saa Fald vilde bortfalde, hvad jeg i øvrigt ogsaa mener fremgaar af min Skrivelse af 15. Februar d. A.“

Altsaa, Apotekerne, som har et af Staten udleveret Privilegium, vil særdeles gerne udlevere livsvigtige Præparater uden Avance, naar de vel at mærke fremstilles af de private Fabrikker, men i det Øjeblik Staten selv producerer disse livsvigtige Præparater, vil de af Staten favorisere og privilegerede Apotekere absolut ikke medvirke til en Udlevering uden Avance.

Naar det ærede Medlem Hr. Hendriksen sagde, at dette med Prisen paa Leverpræparatet til 500 Kr. aarlig ikke var rigtigt, har det ærede Medlem overhørt, at jeg udtrykkeligt anførte, at for saa vidt en Patient skulde have hele sit Aarsforbrug af Lever gennem dette Præparat, vilde det blive det Beløb, men jeg er meget velvidende om, at der findes Patienter, som faar Lede ved saa store Kvanta af Præparatet og derfor søger Erstatningspræparater, enten raa Lever eller stegt Lever eller andet.

Naar det ærede Medlem siger, at Flertallet har ikke taget Hensyn til de Henvedelser, der er sket til Udvalget, men alligevel er blevet bestyrket i det ønskelige i at faa Lovforslaget gennemført, vil jeg sige, at